

خون زحمتکشان بالابلوک ولایت فراه، با بم های

«دمو کراسی» بر زمین ریخت، یاد این زحمتکشان را گرامی می داریم!

شود، توهین به خون زحمتکشان است. امریکایی ها و ناتو خون افغان های زحمتکش را می ریزانند و بعد با یک معذرت خواستن و دو هزار دالر دادن به خانواده شهدا، خوش و خندان به پایگاه های شان بر می گردند. اینها از فقر و ناداری مردم عزیز ما استفاده می کنند و فکر می کنند که با دادن دوهزار دالر خون آنها را خریده اند، اما اینها کور خوانده اند، افغان ها هیچ وقت خون برادران و فرزندان خود را به کسی نمی بخشند. انجمن اجتماعی زحمتکشان افغانستان، ضمن اینکه خود را در درد و رنج خانواده های شهدای عزیز بالابلوک شریک می داند و غم و درد آنها را غم و درد خود می داند، یاد تمام این شهدا را گرامی می دارد و باور دارد که زحمتکشان کشور، بدون در نظر داشتن زبان، مذهب، ملیت و سمت و منطقه، با همسبستگی و اتفاق و اتحاد می توانند از این همه ظلم و ستم نجات پیدا کنند.

بندند، وقتی سربازان خالکوب شده آنان بر اجساد ادرار می کنند، زحمتکشان ما معنی واقعی «حقوق بشر» امریکایی را بهتر از همه درک می کنند. «حقوق» بشر امریکایی، یعنی قتل و کشتار زحمتکشان، شکنجه و آزار و اذیت تهیدستان و فقرا و سرمایه دار شدن بیشتر سرمایه داران و دولتمردانی که دوستان امریکایی ها، ناتو و کشورهای همسایه هستند. قتل عام مردم بالابلوک یکبار دیگر نشان داد که امریکایی ها چنانچه در کشورهای جاپان، کوریای شمالی، ویتنام مردم را قتل عام کردند، در افغانستان نیز از قتل مردم و بخصوص دهقانان، کارگران و سایر زحمتکشان خودداری نمی کنند. اینها اگر تمام افغانستان را هم با خون زحمتکشان سرخ کنند، مردم ما جنایت اینها را فراموش نمی کنند و روزی با این ها و دوستان شان حساب خواهند کرد. یکی از دردناکترین توهین ها که در حق مردم ما می

چهار سال پیش از امروز ولایت فراه به غم نشست. بیش از ۱۵۰ زحمتکش این ولایت به شمول زنان و فرزندان زحمتکشان در ولسوالی بالابلوک بوسیله بم های پیاده های امریکایی کشته شدند. گناه این زحمتکشان این بود که در خانه های فقیر و گلی زندگی می کردند. گناه این زحمتکشان این بود که آنها همه دهقان و فرزندان و زنان دهقانان بودند. گناه این شهیدان این بود که آنان مربوط به طبقه نادار و تهیدست بودند. امریکایی ها و دوستان غربی آن در دوازده سال گذشته از «حقوق بشر» صحبت کرده، ولی مردم ما به خوبی می فهمند که این شعار چه معنی دارد. وقتی امریکایی ها بر قریه های زحمتکشان بم می ریزند، وقتی بر خانواده های آنها بمباری می کنند، وقتی سپیشل فورس امریکایی آنها را می کشند، وقتی سربازان امریکایی دیوانه وار آنان را به رگبار می

د سرپناه در لودل، نه تر لاسه کبدونگی خوب

ختین دي او زیاتره یې د غرو په لمنو کې میشت شوي دي. د هېواد دننه هم ډېر کپوالو شته چې د جگړو له امله بیخایه شوي دي، او په خیمو کې ژوند کوي. هغوی په داسې حال کې په خیمو کې ژوند کوي چې هلته هم د چارواکو لخوا ځورول کېږي. د بیلگې په ډول د مزار شریف ښار د تصدیو په کاماز کمپ کې هغه کورنۍ بیخایه شوي چې د چارواکو لخوا ورته د ځای پرېښودلو خبرداری ورکړل شوی. دغه کپوالو وایې چې دوی کابل کې خپل کورونه د جگړو پر مهال پرېښي دي او دلته راغلي دي، دغه بیخایه شوې کورنۍ د ژوندانه هیڅ آسانتیا نه لري. دوی ټول د برېښنا او اوبو له نشتوالي، بیکاری او بیوزلۍ سره مخ دي، خو سره له دې هم له دې ځایه په زور ایستل کېږي.

د افغانستان د څو لسیزو جگړې خلک دې ته اړ کړل چې کپوالۍ ته مخه کړي او خپل کورونه پرېږدي، خو هېواد ته له راستنیدو وروسته د کرزي دولت په موده کې ورو ورو د کورونو او ځمکو بیه په بې ساري توگه لوړه شوه. دې گرانوالي له خلکو څخه د کور درلودلو خوب و تښتوه، په تېره بیا له زیار کښانو څخه، ځکه چې یوازې ځمکې نه بلکې د نورو رغیزو توکو بیه هم لوړه شوه. هېواد ته د کپوالو د بیرته نه ستنېدلو یو مهم لامل همدا د سرپناه او کور نه درلودل دي. دولت هم چې د شتمنو او پانگه والو دولت دی، په هیڅ ډول بیوزلو او زیار کښانو ته سرپناه نه چمتو کوي، ځکه ورته کومه گټه نه لري. بیوزلي او زیار کښان کورونه نه لري، ځینې یې چې لري، د هغوی کورونه

د می لومړی ورځ، د کارگرانو د مبارزې او

د پیوستون ورځ

بیوزلو انسانانو تل ښودلی ده چې د استعمار او استثمار ضد هغه قوي او پیاوړې طاقت او ځواک دی چې هیڅ ستمگر او جنایتکار یې مخه ډب کولای نشي، په دې شرط چې لازمي پوهیایي ته ورسېږي او په پیوستون او قاطع مبارزې سره د خلاصون په لاره ودرومي. دا وخت چې افغانستان د څه باندې ۴۵ هیوادونو د شتمنو او سرمایه دارانو لخوا نیول شې او زموږ په هېواد کې د دولت په نامه یې ځینې سرمایه داران، شتمن، اربابان، فسادالان او خانان او د هغوی سیاسي نمایندگان یې په چوکیو کښینولي دي او هره ورځ کارگران، دهقانان او نور زیار کښنه

د می لومړی ورځ چې د کارگرانو د مبارزې او د پیوستون په ویاړ نړیواله ورځ ټاکل شوی ده، په داسې حال کې کارگران او نور زیار کښنه او بیوزله انسانان یې لمانځي چې نړۍ د هر وخت په مقایسه، د بربریت او وحشت لورې ته روانه ده. دا وحشت او بربریت پانگوالانو او شتمنو په لاره اچولې دی چې په کې تر ټولو زیات کارگران د دې استعماري او استعماري بربریت او جنایت قربانیان دي. سره له دې چې په افغانستان کې لا پیاوړی او قوي کارگري غورځنگ او جنبش نشته او دا ورځ څنگه چې باید ولمانځل شي، لمانځل کېدای نشي؛ خو د افغانستان کارگرانو او نور زیار کښو

توهین به زحمتکشان، خصلت ثروتمندان است

زحمتکشان افرادی اند که در بدل کمترین مزد و در سخت ترین شرایط همه روزه عرق ریخته و با دستان پینه بسته و کمری خمیده تمام عمر در تلاش به دست آوردن لقمه نانی به خود و فامیل خود می باشند.

دسترسی به تفریح، استراحت، پاکي و تمیزی، پوشیدن لباس های نو و حتی تصور غذا های خوش مزه برایشان آرزوی ناممکن معلوم می شود. چهره زحمتکشان را که به علت عدم دسترسی به غذای مناسب و صحتی با جلد ترکیده و خشن به انسان های لاغر و خسته تبدیل می شوند، از دور میتوان تشخیص داد. هممین وضعیت ظاهری سبب می شود تا ثروتمندان حضا از نزدیک شدن به زحمتکشان اکراه داشته باشند.

در حالیکه ثروتمندان از برکت زحمتکشی آنها به زندگی مرفه رسیده و به امکانات خوب دست می یابند؛ به علت صرف غذا های مقوی، میوه های مختلف، تفریح و استراحت به انسان های پر گوشت با چهره های بشاش، جلد روشن و بدن سالم تبدیل می شوند. اینها که در نتیجه عرق ریزی زحمتکشان به زندگی راحت رسیده اند، با بکار برد کلمات تحقیر آمیزی مانند (چتل هستند، چقه پوی میدهند و غیره) از آنان دوری می جویند.

توهین به توده های زحمتکش و ستمدیده به عادت ثروتمندان تبدیل شده و اکنون این عادت بین طبقات ثروتمند معمول و عادی گردیده است. ثروتمندان که به جبر و با استفاده از قدرت و امکانات خود، نیروی کار زحمتکشان را غارت می کنند، از وحدت و یکپارچگی آنان در هراس بوده و همیشه تلاش می ورزند تا مانع اتحاد شان گردند.

به هر اندازه ای که بهره کشی، توهین و تحقیر ثروتمندان نسبت به زحمتکشان بیشتر می گردد، به همان اندازه ضرورت مبارزه و اتحاد زحمتکشان با یکدیگر بیشتر احساس میشود. اینجاست که ایجاد تشکلات صنفی و گردهم آمدن در اینگونه نهاد ها به خاطر دفاع از حقوق زحمتکشان به یک نیاز جدی تبدیل می شود. زیرا از این طریق است که میتوان صفوف خود را فشرده تر ساخته و از حقوق خود خوبتر دفاع نمود. متشکل شدن در همچو تشکلات سبب خواهد شد تا ثروتمندان و زور گویان جرئت نکنند به زحمتکشان توهین کنند و یا حقوق آنان را پامال نمایند. ★

جان آغا: «بیادر زبان مره شور نتي که خون گریه می کنم»

نیما

زیار: سلام، میشه خوده به خوانندگان نشریه «زیار» معرفی کنی؟
جان آغا: وا الیکم سلام. نام مه جان آغا اس و کارمند ناحیه شانزدهم شاروالی کابل استم .
زیار: برادر عزیز، شما که کارگر نظیف شاروالی هستید، وضعیت کار تان را چگونه می بینید؟
جان آغا: شما خودی تان بینین که وضع ما کارگرای شاروالی چگونه است. تمام روز کار، تمام روز زحمت، تمام روز جارو، تما روز کندن کاری و پاککاری، ای زندگی یک کارگر شاروالی اس.
زیار: وضعیت زندگی تان چطور است؟
جان آغا: ای بیادر! از وضعیت زندگی سبیل مانده ما چی می خوایی؟ د فامیل ۱۰ نفر استیم که خودم یک بچه و یک دختر دارم. همراهی خانم چهار نفر میشیم. پنج اولاد بیادرم همراهی خانم بیادرم هم کت ما زندگی می کنن، چون بیادرم پولیس ترافیک بود و د انفجار چند وخت پیش د نزدیک ریاست «امنیت ملی» شهید شد. ←

کمپنی های خارجی و بهره کشی ظالمانه از کارگران افغان

هجوم هزاران سرباز خارجی به افغانستان، که با تبلیغات کر کننده میلیارد ها دالر تحت عنوان به اصطلاح کمک به بازسازی و نوسازی، حقوق بشر، دموکراسی، مبارزه با تروریسم و ده ها و عده و وعید دیگر توأم بود، بزودی نشان داد که از یکطرف بهبودی در اوضاع امنیتی ایجاد نشد و از جانب دیگر قسمت عمده پول های وارد شده بسان قطره های باران در ریگستان های فساد و زدوبند ادارات خارجی و داخلی چنان محو گردید که فقط نشان اندکی از آن بجا ماند و این به خوبی نشان داد که معنی «کمک» بیگانه ها چیست.

در این میان سرمایه گذاری هایی هم از سوی سرمایه داران خارجی با سهم کوچک داخلی به خاطر پر کردن جیب هایشان در بخش های مختلف از جمله بخش مخابرات صورت گرفت. این سرمایه گذاری ها توسط چند کمپنی امریکایی، انگلیسی و عربی ظاهراً با رنگ و بوی افغانی و با سرمایه گذاری ۵۰۰ الی ۶۰۰ میلیون دالری در بخش مخابرات صورت گرفته است که در طی ۱۱ سال گذشته، صدها میلیون دالر را از جیب مردم کشیده و به کشورهای خود برده اند.

کمپنی های مخابراتی که با ۱۶٪ مالیه دهی به دولت ثروتمندان، در استثمار بی سرنوشت می شوند. ★

کارگران دست باز دارد کارگران افغان را به شکل بیرحمانه تحت فشار کار قرار داده که در مقابل این کار، مزد ناچیزی به نام معاش ماهانه به آنان می دهد. کارگرانی که در این کمپنی ها کار می کنند، امریکایی، انگلیسی، عربی، فلپینی، هندی، پاکستانی، بنگله دیشی و افغان هستند. کارگران امریکایی، انگلیسی و عرب از جمله کارگران پولدار یا دسته اول اند که بامعاشات خوب و دربخش های مهم این کمپنی ها کار میکنند، کارگران پاکستانی، بنگله دیشی، فلپینی و هندی از جمله کارگران دسته دوم اند که با معاشات کمتر کار میکنند، ولی معاش شان از کارگران افغان بسیار خوب است، اما کارگران افغان که بامزد ناچیز نیروی کاری شانرا به این کمپنی ها می فروشند، شاقه ترین کارهای شرکت های مخابراتی را انجام می دهند. مزد یک کارگر افغان در مقابل مزده یک کارگر خارجی که از عین توانائی هم برخوردار باشد، بسیار ناچیز و غیر قابل مقایسه است. بسیاری از کارگران افغان که در این کمپنی ها به کار گماشته می شوند، اکثراً بیش از ۱۲ ساعت کار نموده و از امتیازات رخصتی سالانه، بیمه صحتی و غیره محروم می باشند. این افراد با کوچکترین اعتراض از کار اخراج شده و بی سرنوشت می شوند.

قطار موتر های لوکس ثروتمندان و غارتگران، مردم را به بینی رسانده است

استفاده می کند. کسانی که در مینو بوس بودند، همه به شکلی از اشکال می گفتند که اینها همه دزد و قاچاقبر و اختطاف گر و دشمن مردم هستند که نمی توانند بدون تفنگ و ده ها بادیگارد و قطار های موتر لوکس در شهر بگردند. اینها با وجود که خود را نماینده مردم و تیکه دار قوم می دانند اما جنایتکارانی هستند که دار و ندار مردم زحمتکش را چور و چپاول کرده اند و از این همین خاطر از مردم زحمتکش و قهر آنان ترس دارند. ★

پولدار و چپاولگر لعنت می فرستادند، که یکباره چند موتر لند کروزر و تعقیبی با سرعت تمام از سرک تیر شده که با نفرت راکبین موتر رو بر شد و از این میان یک پیرمرد زحمتکش هزاره با خشم تف کرده و گفت که ای خاین که چه حال بر سر ما هزاره ها و تمام مردم زحمتکش افغانستان آورده ای. معلوم نشد که در میان موتر کی بود، ولی از گپ های قهر آمیز این پیرمرد معلوم می شد که او هر روز این موتر ها را می بیند و می فهمد که کی از آن

غارتگر از این راه عبور می کند. همه منتظر بودند که راه باز شود، عده ای که خسته از کار، می خواستند به خانه های شان برگردند، از این وضعیت سخت رنج می بردند و با نفرین می گفتند که «این پولدارهای چورگر که قطارای لن کروزر دارن ما را به بینی رسانده، یک روز نیس، هر روز همی حال است» و این نشان می داد که مردم زحمتکش کابل، چگونه از این پولدارانی که اکثرا چوکی ها کلان در دولت دارند، به تنگ آمده اند. هنوز مردم بین خود بر این همه

ساعت ۴:۳۰ بعد از ظهر بود از پل سوخته سوار موترهای مینی بوس شده به طرف شهر در حرکت شدم. داخل موتر ازدحام خیلی زیاد بود، چون مینی بوس از وسایط ارزانی است که اکثر مردم فقیر و زحمتکش کابل از آن استفاده می کنند از این خاطر همیشه پر از نفر می باشد. زمانیکه به سرک دارالامان رسیدیم، سرک بوسیله کسانی که در دست های شان مخابره بود، مسدود شده بود و این نشان می داد که کدام ثروتمند و یا

زموړ په وطن کې نور د خارجیانو او د هغه د کورنیو شتمنو دوستانو جنایت نه وي او دا یوازې کارگران، دهقانان او نور زیار کښنه انسانان وي چې د خپل ژوند بریکړه په خپله و کړي. ★

کیرې، کلي او بانډې یې وړانیري او په بیرحمی وژل کیري، تر هغه چې سرمایه داران او خانان او اربابان د دهقانانو ژوند تالانوي، هیڅ ورځ د دهقانانو ورځ کیدای نشي. د دهقانانو ورځ هغه ورځ پیلیږي چې

زیار کښانو او په تیره ییاد کارگرانو سره د اتفاق او اتحاد لاس وړ کړي او له ستمونو او کړاونو څخه د خلاصون لپاره په فداکاری سره کوبښ او فعالیت و کړي. تر هغه چې پر دهقانانو بمونه اچول

د دهقانانو ورځ ...

او اختیار پیدا کړي چې د خپل ژوند په اړه په خپله فیصله و کړي. دا ورځ هغه وخت راتلونکی ده چې دهقانان د نورو

افغانستان کارگری طبقې او نورو زیار کښو انسانانو ته مبارکي وایي او په ترڅ کې هیله کوي چې زموږ کارگران د اوسني بد وضعیت په پام کې نیولو سره، ژر تر ژر سره راټول شي او دهقانانو ته لاسونه وړ کړي او نور زیار کښان هم پر ځان راټول کړي او د اوسني بدبختیو، جنایتانو او ظلمونو سلسلې ته د پای ټکی کیرې دي. ★

شتمن او سرمایه داران، خانان او فیوډالان یې څوروي، لوتی او په کارخانو او کروندو کې انرژي او طاقت ورته زیښي. افغانستان، په واقعي مانا د کارگرانو لپاره هغه اور گرځیدلی چې هره ورځ په کې لسگونه کارگران سیزل کیري. د افغانستان د زیار کښانو ټولنیز انجمن د می لومړي ورځ ټولسو کارگرانو ته او په ځانگړي توگه د

منځه ويسي او د هوساینې، برابری او سوکالی ورونه د ټولو زیار کښانو لپاره خلاص کړي. خارجي ټوپکماران، اوسنی دولت او طالبان؛ ټولو په یو ډول د کارگرانو او د نورو زیار کښانو ژوند ترخ کړی دی، کارگران او دهقانان وژني، د هغوي په کورنۍ بمونه اچوي او په انتحار او انفجار کې یې ژوند پای ته رسوي؛

د می لومړی ورځ ...

انسانان په بیرحمی وژني، د هر وخت په مقایسه د کارگرانو پیوستون او د دهقانانو او نور بیوزلو زیار کښونو سره د هغوي اتحاد اړتیا او ضرورت گڼل کیري. ځکه کارگران کولای شي د دهقانانو او نورو زیار کښانو سره د هر ډول ستم او ظلم نه یوازې مخه ونیسي، بلکې ستم او ظلم له

د سرپناه درلودل ...

د ځمکو غاصبین هره ورځ په زرگونو جریبه ځمکه غصبوي او په کې سوداگريزې او شخصي ودانۍ جوړوي. د دولت زیاتره لوړ پوړي چارواکي په دغه غصب کې لاس لري، خو څوک ورته څه ویلي نشي. دغه لوړپوړي چارواکي د مافیا په بڼه، د دولتي او شخصي ودانیو د جوړولو په موخه د خلکو کورونه وچاړوي او یا هم خپلې ماڼۍ آبادوي. زیار کښان د دې ټولني تر ټولو بیوزلي وگړي دي چې له هرې خوا ورباندې زورزیاتي کیري. تر هغو چې زیار کښان په خپله د خپل حق لپاره غږ پورته نکړي، هیڅ دولتي او نادولتي چارواکي به ورته د هغوی حق ورنکړي. ★

کمکی زیر پایته خو ببین. مره گفت، برو لوده بی عقل، تو شاروالی گنده هم حالی سرما گپ می زنی. مه هیچ چیز بریش گفته نناستم. بیادرم، حالی احترام نمانده. چند ماه پیش یک کارمند ریش سفید ما ره زده بودن و او بیچاره چن وخت ده حالت کوما بود. ولی مردمی که مثل ما زحمتکش هستن ما را دوست دارن، چون اونان می فامن که زحمت یانی چه و زندگی یک کارگر یانی چه. زیار: تشکر، از اینکه با تمام خستگی تان حاضر شدید که با نشریه زیار که انعکاس دهنده زندگی و خواست های تمام زحمتکشان است، مصاحبه کردید.. جان آغا: خیر ببینی بیادرم که احوال ما غریبا ره گرتی. خانه ات آباد. ★

پیش داکتر بری، تاکه معاینیت می کنه میگه ۲۰۰ افغانی شد. هیچ دلشان به حال ما غریبا نمی سوزه. تو باور کو که د یک ماه یکبار گوشت می خریم و میوه خو بیخی یادم نمایه که آخرین بار کی خریدیم. یگان وخت همسایا، یگان میوه و دانه روان می کنن. زیار: رویه مردم همرايتان چطور است؟ جان آغا: بیادرم، بعض کسا خو بسیار لوکس شده و زمینه نمی بینن. راستی بریت یک خاطره خوده قصه کنم. چن وخت پیش د همی مارکیت مکرویان کهنه سرکه پاک کاری داشتیم که یک موتر قیمتی و شیشه سیاه که بسیار بد رقم می دواند از دور طرفم آمد و نزدیک بود که مره بزنه. مه سرش صدا کدم که بیادرم

جان آغا: «بیادرم...»

حالی تمام فامیل اش پیش مه مانده. بیادرم، زبان مره شور نسی که خون گریه میکنم. خودته از مه بهتر می فامی که چه روزگاری باید داشته باشم. زیار: آیا بدون شما، کس دیگه هم از خانواده تان کار می کند؟ جان آغا: نی بیادرم، ده خانه تنا خودم کارمی کنم و از شاروالی خو ماهانه ۵۲۰۰ تا ۵۳۰۰ افغانی جور کده می تانم و چون عیال ما زیاد اس باز از طرف دیگر جوالی گری میکنم. ماهانه یک ۸۰۰۰ افغانی جور کده می تانم و از ای پول ۲۰۰۰ افغانیش ره کرایه خانه میتم، دگایش هم مصرف خانه میشه. مه مرضی زردی هم دارم ولی پیش داکتررفته نمیتانم. چون آگه

خون مردم امریکا با خون زحمتکشان افغانستان، هیچ تفاوت ندارد

درد عزیزان شان به این درک رسیده باشند که مردم ستمدیده افغانستان همه روزه و باقساوت تمام به وسیله نیروهای نظامی شان به خاک و خون کشیده می شوند، هر روزه طیاره های امریکایی مردم بی گناه ما را می کشند و افغانستان را به کشتار گاهی تبدیل کرده اند که در آن هر روز ده ها زحمتکش و کودکان و زنان زحمتکشان بوسیله نیروهای خارجی و حملات انتحاری طالبان کشته می شوند. امروز مردم ما امریکا را یکی از بزرگترین کشورهای تروریست جهان می خوانند. دست این تروریست بزرگ جهان فقط زمانی از کشتار، قتل، چور و چپاول کوتاه شده می تواند که مردم ستمدیده جهان به شمول مردم امریکا، در برابر آن با همبستگی و اتحاد، مبارزه کند.

★

همه بیانگر تفاوت عمیق میان ارزش مردم افغانستان و امریکا است، چرا که هیچگاهی قاتلین مردم بیگناه افغانستان مجرم شناخته نشده، تعقیب نشده و یا به جزای اعمال شان نرسیدند، بلکه با دادن دو هزار دالر به خون زحمتکشان افغانستان توهین و تحقیر صورت می گیرد، در حالیکه هیچ تفاوتی میان خون یک امریکایی و یک افغان موجود نیست و هیچ افغانی هم انتظار ندارد که محاکم بین المللی به جنایت های سربازان امریکا و متحدان آن رسیدگی کند، بلکه مردم افغانستان این حق را به خود محفوظ داشته اند و روزی آنرا گرفتنی هستند.

مردم امریکا که حساب آنرا باید از دولت ستمگر آن جدا دانست، باید از حمله تروریستی بوستون و حس کردن

حملات انتحاری طالبان علیه مردم بیگناه و ستمدیده ما و یا حملات هوایی نیروی های ستمگر خارجی که بیش از دوازده سال به اینسو جریان دارد و جان هزاران تن از هموطنان ما و بخصوص زحمتکشان را گرفته، بسیار متفاوت می باشد.

این بر خورد دوگانه نشاندهنده آن است که چیزی به نام همدردی و غمشریکی وجود نداشته و عکس العمل کشور های جهان در مورد حمله تروریستی بوستون سیاسی بوده و اگر نه روزانه صد ها تن در افغانستان، عراق، پاکستان و سوریه در اثر مداخله و تجاوز کشور های طماع و حریص سرمایه داری به خاک و خون کشیده می شوند، ولی هیچ دولتی عکس العمل «همدردی» با آن نشان نمی دهد. این

بعد از حمله تروریستی که در جریان مسابقات ماراتون بوستون به وقوع پیوست و در نتیجه آن ۳ تن کشته و ۲۵۰ تن دیگر زخم برداشتند، موجی از محکوم نمودن ها و تقبیح ها علیه این حمله از سوی روسای جمهور اکثر کشورهای جهان به سوی امریکا سرازیر گردید و اظهار «همدردی» با قربانیان و بازماندگان این حمله تروریستی از هر گوشه و کنار جهان به گوش ها رسید. با آنکه هر نوع حمله تروریستی در هر گوشه جهان که باعث کشته و زخمی شدن مردم بیگناه و بی دفاع گردد، کاری زشت، ناپسند، غیر انسانی و وحشیانه بوده و هیچ عقل سلیمی آن را برداشت کرده نمی تواند؛ اما نوع برخورد و عکس العمل کشور های جهان با حمله تروریستی بوستون و

دهقانانو ورخ، هغه ورخ ده چې ټول زیار کسان په آرامی او برابری کې ژوند وکړي

لخوا حتی انسان نه گنجل کيږي، کله چې د بیوزله دهقانانو د پسانو په شان د هغوې ظالمة خارجیانو لخوا مري چې د اوسني دولت مسوولین ورته مبالونه وړ کوي، کله چې د اقیمره دهقانانو د جنایتکاره طالبانو لخوا خورول کيږي، لوتیږي او وژل کيږي، کله چې سیمه ایزه پولیس د هغوې حاصلات لوتي او درمندونه ورته سيزي، په داسې یو وضعیت کې د دهقانانو لپاره د ورخ اعلاتول، دردونکی ټوکه گنجل کيږي.

د دهقانانو رښتني ورخ هغه ورخ ده چې موږ ملي خپلواکي و لرو، خارجیان نور ونشي کړای پر دهقانانو بمونه واچوي، لوتپاران نور ونشي کړای دهقانان او نور بیوزله انسانان و خوروي او تالان کړي، د هقانان نه یوازې چې باید با شرفه او با وقاره انسانان و گنجل شي، بلکې داواک

(۳) مخ

د کندهار د ارغنداب سیمه په قنده کې پروت د تروک کلوچه کلی کې چې د ۱۰۰۰ کاله د اکتوبر په ۶ مه امریکایي ټوکونو د تردې ۱۵ ټو بهونو په غرنیو کوره نابود کړ. آیا د داسې جنایت هره د دهقانانو ورخ اعلاتول د دهقانانو په دردونو ملنډې وهل نه دي؟

دهقانان د مایونو قرباني کيږي، کله چې دهقانان لا بیوزله کيږي، کله چې دهقانان ولږه کاري، کله چې د دهقانانو اولادونه له کوچنی ناروغی مري، کله چې د دهقانانو پر کور خارجیان بمونه اچوي، کله چې وسله واله بیرحمه خارجیان، دهقانان په کروندو کې وژني، کله چې د هغوې د لورگانو او زامنو د وادونو مراسم په غم او ویر بدلېږي، کله چې د دهقانانو بسته کلي نابودېږي، کله چې دهقانان په بیوزلو کارگرانو بدلېږي، کله چې دهقانان، د لوتپارو، غارتگرو زمیندارانو او شتمن

بیرحمی او خناورتوب یې وژني چې د هر انسان زړه دردوي. دا ظالمة او ستمگره خارجیان چې د اوسني دولت ملگري، دوستان او انډیوالان دي، د دهقانانو اصلي دښمنان گنجل کيږي، نو په داسې یو وضعیت کې د دهقانانو لپاره د دې داسې یو دولت لخوا د ورخې اعلان، که ټوکه او ټکاله نه وي نو دردونکی خبره ده.

کله چې دهقانان وهل کيږي، کله چې دهقانانو ځمکې غصب کيږي، کله چې د دهقانانو پر خونیندو او لورگانو جنسي تیری کيږي، کله چې

د افغانستان اوسنی دولت چې د خانانو، اربابانو، ثروتمندانو، سرمایه دارانو او د تاجرانو دولت دی او دا سرمایه داران ټول لوټ کوي، تالان کوي او بیوزله خلک خوروي او همدا ډول اربابان او خانان او فیوډالان هم په کلیو کې دهقانان په بیرحمی لوتي او ظلم ورباندې کوي، د حمل دویمه ورخ د دهقان ورخ او عمومي رخصت اعلان کړې دی.

د دې اوسني دولت خارجي دوستان هم بولس کاله کيږي چې دهقانان او زیار کسان وژني او په داسې قساوت او

زیار

صاحب امتیاز:

انجمن اجتماعی زحمتکشان افغانستان

مدیر مسول: آقا حسن «آرون»

شماره تماس: ۰۷۷۸۲۱۸۳۱ / ۰۷۰۵۱۷۱۸۷۳

ایمیل: zyar.af@gmail.com

وب لاک: www.zayarafg.blogspot.com

حساب بانکی بانک ملی: ۱۰۰۱۳۳۴۰۳۲۹۶۲